

Lk 17, 11-19: Na cestě do Jeruzaléma procházel Samařskem a Galileou. Když přicházel k jedné vesnici, šlo mu vstříc deset malomocných; zůstali stát opodál a hlasitě volali: „Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“ Když je uviděl, řekl jim: „Jděte a ukažte se kněžím!“ A když tam šli, byli očištěni. Jeden z nich, jakmile zpozoroval, že je uzdraven, hned se vrátil a velikým hlasem velebil Boha; padl tváří k Ježíšovým nohám a děkoval mu. A to byl Samařan. Nato Ježíš řekl: „Nebylo jich očištěno deset? Kde je těch devět? Nikdo z nich se nenašel, kdo by se vrátil a vzdal Bohu chválu, než tento cizinec?“ Řekl mu: „Vstaň a jdi, tvá víra tě zachránila.“

Nevděk světem vládne. To je lidská zkušenost. Zkušenost, kterou mnozí z nás zažili na vlastní kůži. Pomáháme, snažíme se, na hlavu bychom se stavěli a nakonec nestojíme druhému ani za poděkování.

Člověk nepomáhá kvůli pochvle, kvůli tomu aby se zavděčil, ale když chybí zpětná vazba, získává pomoc pachuť hořkosti. Říkáme si: „Má to vůbec nějaký smysl, snažit se, pomáhat, pro dobrotu na žebrotu“?

Nevděk světem vládne, mohl si pomyslet Ježíš na konci dnešního příběhu z evangelia. Kdybychom byli na jeho místě, tak bychom si to nejspíš pomysleli. Desetiprocentní vděčnost, to není nijak skvělý výsledek.

Ježíš nezachránil malomocné jen od nemoci, ale také od společenské izolace. Do teď museli žít za vesnicí, vyhýbat se zdravím lidem, upozorňovat na svou přítomnost hlasitým voláním. Museli opustit své rodiny, své blízké, odejít do ústraní, do karantény. Navíc se z nich ze dne na den stali žebráci, nemají jak si vydělat na obživu, jsou závislí na zdravých lidech, na jejich milodarech. Ti malomocní jsou opravdu málo – mocní. Nemohou sami o sobě rozhodnout, nemohou svou situaci změnit, mohou jen čekat na zázrak.

Nemoc svedla dohromady deset lidí, kteří by se za normálních okolností možná ani nepozdravili. Devět z nich jsou židé, jeden je Samařan, černá ovce. Pro židy je Samařan tím, kdo není z našich, kdo je vírou a tradicí jinde. Je jinde protože nezažil Babylonské zajetí, je jinde protože jeho chrám nestojí v Jeruzalémě, ale na hoře Gerizím. Věří sice ve stejného Boha, ale věří jinak.

Nevíme, jak ten desetičlenný lazaret fungoval, jestli otupilo společné utrpení náboženskou nevraživost mezi Židy a „jinověrcem“? Nebo naopak Samařan

prožíval „peklo uvnitř pekla“ dvojnásobnou izolaci, kvůli své nemoci i kvůli své odlišné víře?

Nějak spolu fungovat museli. Museli, protože i přes svou malou-moc, ne- moc, bez-moc nebyli pasivní, aktivně si sháněli pomoc. Oslovili Ježíše. **„Ježíši, Mistře, smiluj se nad námi!“**

On se smíloval, i když to na první pohled nebylo vidět. **„Jděte a ukažte se kněžím! To zní dost drsně... Jako by říkal: „alou do kostela! Hybaj do chrámu!“** Ale pozor, není tomu tak. Ježíš nenahání bezmocné lidi do církve, nepase se na jejich zoufalé situaci, nezneužívá jejich nemoci. To slovo je v podstatě již slovo uzdravení. Neboť jak jsme četli v 1. čtení, jít se ukázat kněžím měli ti, kdo byli očišťováni, kdo byli uzdraveni. Byl to starozákonní předpis, který ukládal projít vyléčeným přesnou procedurou, aby nemoc byla zažehnána a člověk se mohl vrátit do života. Kultické úkony očišťování navracely člověku jeho místo mezi zdravými. Jděte a ukažte se kněžím, znamená tedy v podstatě – vy jste zdraví! A skutečně: když tam šli, byli očištěni.

Jeden z nich se však na své cestě ke knězi zastaví, otočí se a vrací se zpátky k Ježíšovi. Byl to to ten Samařan.

Těch devět zbylých možná nebyli takoví nabubřelí nebo zapomětliví nevděčníci, jak by se na první pohled mohlo vzdát. Ukázali se knězi a za své uzdravení vykonali všechny oběti Bohu a jiné náboženské úkony, které předpisy vyžadovaly. Epizodu s Ježíšem přijali jako fakt, zázračné uzdravení od zázračného léčitele, jako novou šanci jet ve starých kolejích.

Člověk má právo na to být zdravý, žít se svou rodinou. Ježíš vlastně jen přivedl věci zpět do normálu.

Devět lidí z deseti potřebuje setkání s Ježíšem hlavně k tomu, aby jim vyřešil jejich problém. Touží po jeho smilování, aby všechno bylo, jak oni chtějí. Aby už neměli tu nemoc, aby měli svůj byt, svou práci, aby našli peněženku, o kterou přišli, aby se už nestalo nic nepříjemného. Tak většina chápe boží pomoc, na to máme spasitele: abychom se mohli vrátit k tomu svému, co se nám líbí a co si přejeme, abychom žili, jak nám vyhovuje. Devět z deseti se ženeme za tím, „být jako ostatní“. Postaveni na nohy ke splnutí s davem. Probuzení k návratu do starých kolejí.

Jen jeden z deseti se nežene zpátky za svým, ale zpátky za Ježíšem. Jen jeden z deseti se nevrací do života, který mu vyhovuje, ale vrací se do života kvalitativně jinak: jakmile zpozoroval, že je uzdraven, hned se vrátil a velikým hlasem velebil Boha; padl tváří k Ježíšovým nohám a děkoval mu. Ten člověk rozpoznal, že v životě jde o víc než o naše představy a záruky štěstí. Jen jeden z deseti **vsadil na vztah!** Na vztah lásky, jen jeden z deseti je schopen jásat ještě nad něčím jiným než nad uzdravením a návratem k normálu